

تجسمی

نمایش اثر هنرمند ایرانی در یک گالری آمریکایی

یکی از آثار آرمین امیریان از مجموعه «تاریخ بیخ» در گالری ادوارد دیکسون آمریکا به نمایش درآمد. به گزارش هنر آنلاین، نمایشگاه گروهی «داریم راه را اشتباه می‌رویم» در گالری ادوارد دیکسون Edward A. Dixon Gallery وهاوایی آمریکا پاست در این میان اثری از آرمین امیریان از مجموعه «تاریخ بیخ» نیز حضور دارد. این پروژه با این سوال آغاز شد. فاجعه‌هایی که توسط بشر به وجود آمده‌اند مانند فقر، تبعیض و تخریب محیط زیست، آیا انسان قادر به از بین بردن یا کاهش قابل ملاحظه آن‌هاست؟ و آیا اینکه باور او بر این است که اقداماتی که این شرایط را به وجود آورده و پرورش می‌دهند، در تاریخ بشر وجود داشته و همچنان ادامه خواهد داشت؟

هنرمندان از سراسر جهان به فراخوان این نمایشگاه پاسخ دادند تا دیدگاه خود را به موضوعاتی که در اطراف خود می‌بینند اضافه کنند و با این کار فرصت بیشتری برای شناخت، گفتگو و عملی فراهم کنند که می‌تواند تغییرات مورد نیاز را ایجاد کند. در بخش‌هایی از استیجمنت این نمایشگاه آمده است: هنر می‌تواند یک نیروی متحد کننده، فکر برانگیز و آموزنده باشد. ابتکار این گالری برای برجسته‌سازی موضوعات کوچک و بزرگی است که در فرهنگ‌ها، موسسات، سازمان‌ها و زندگی افراد برای مدت طولانی ادامه داشته است و هدف نمایشگاه آن است که مکالمه‌هایی انجام شود که منجر به راه‌های جدیدی برای حل مشکلات قدیمی شود. هدف دیگر این نمایشگاه یافتن آثار هنری است که با رعایت مضمون نمایشگاه، دوره کنونی مادر تاریخ را از دیدگاه هنرمند بررسی کند. یک قطعه هنری می‌تواند داستان‌های زیادی را بیان کند و هدف یافتن قطعاتی است که برای نسل‌های آینده صحبت می‌کنند و داستانی درباره زمان ما تعریف می‌کنند.

موسیقی

در جلسه شورای هماهنگی چهاردهمین جشنواره صورت گرفت؛
انتخاب کرمان به عنوان محل برگزاری جشنواره موسیقی نواحی

جلسه شورای هماهنگی چهاردهمین جشنواره موسیقی نواحی ایران آنلاین برگزار و طی آن استان کرمان به عنوان محل برگزاری این جشنواره انتخاب شد. به گزارش ایلنا، در این جلسه موضوعاتی نظیر وارد شدن به فضای اجرایی جشنواره، هماهنگی و تعامل در اطلاع‌رسانی و انسجام در فعالیت‌های روابط عمومی، استفاده از ظرفیت‌های استانی و تقسیم کار بین برگزارکنندگان استان کرمان و مسئولان جشنواره در تهران مطرح شد. همچنین در این نشست مجازی، درباره برگزاری جلسه مشترک معاونت امور هنری وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و مدیران استان کرمان و نیز تهیه کار برگ برنامه‌ها و هزینه‌های جشنواره موسیقی نواحی بحث و گفتگو شد. محمد الهیاری (مدیر کل دفتر موسیقی)، محمدعلی مرآتی (دبیر چهاردهمین جشنواره موسیقی)، علی نیک‌نام‌انزایی (مدیرعامل انجمن موسیقی ایران)، محمدرضا علیزاده (مدیرکل فرهنگ و ارشاد اسلامی استان کرمان) و وحید محمدی (معاون امور هنری و سینمایی اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی استان کرمان) حاضرین در این نشست مجازی بودند.

۲۵ اردیبهشت، جدول فروش سینمای ایران پس از تعطیلی دوماهه اخیر منتشر می‌شود و فروش سینماها خبر از یک فاجعه می‌دهد. نسبت صندلی‌های فروش رفته برای هر سانس چیزی برابر با چهار صندلی است. یعنی با اکران‌های خصوصی مواجهیم. تصویر کمی اغماض همان تصویر تئاتر است. حتی برای تئاتر می‌تواند تلخ تر باشد

می‌کند. این موضوع به خصوص زمانی صادق است که نظام گیشه سینما به تئاتر نیز سرایت می‌کند. در ایام خوش تماشاخانه ایرانشهر، آنچه به گیشه رونق داده بود، دادوستد میان تئاتر و سینما بود. چهره‌های سینمایی حداقل برای بازبگیری، در اثری تئاتری شرکت می‌کردند تا مثلاً چهار منزه‌شدگی از زنگار سینما شوند. به هر حال تئاتر به شکل خرافی، جایی بود برای زدودن زنگار زرق‌وبرق سینما؛ اگر چه تئاتر ایرانشهر خودش زرق‌وبرق محض بود.

۲۵ اردیبهشت، جدول فروش سینمای ایران پس از تعطیلی دوماهه اخیر منتشر می‌شود و فروش سینماها خبر از یک فاجعه می‌دهد. نسبت صندلی‌های فروش رفته برای هر سانس چیزی برابر با چهار صندلی است. یعنی با اکران‌های خصوصی مواجهیم. شما می‌توانید بروید و فیلم ببینید منتهای حضور فردی دیگر، به دور از خطر ابتلا به کرونا. تصویر جدول فروش سینما، با کمی اغماض همان تصویر تئاتر است. حتی برای تئاتر می‌تواند تلخ تر باشد؛ چرا که مخاطب تئاتر همواره محدودتر از سینما بوده است. پس جوان قسم خورده برای اجرا در کرونایرانی می‌شود، قربانی تلخ‌تری از گذشته، قربانی زمان و مکان.

بزرگ تئاتری روی صحنه نیست. حتی نمایش نسیم ادبی در تالار مولوی، منتهای شخص ادبی، محصول گروهی هنرجوی جوان تئاتر است. در چنین شرایطی آیا می‌توان به آینده گروه‌های جوان خوش بین بود؟ پاسخ سختی است. دولت در سخت‌ترین شرایط مالی به سر می‌برد. سهم تئاتر از این سختی چند برابر است. وزارت ارشاد با اینکه مدام شعارهایی مبنی بر حمایت مالی از گروه‌های هنری می‌دهد؛ اما عملکردش در این موضوع نشان می‌دهد حمایت‌ها، اگر عملی شود، در نهایت «نوش دارو پس از مرگ سهراب» خواهد بود. بخش مهمی از این نیروهای جوان با اولین کار از چرخه تولید تئاتر خارج می‌شوند. هر چند این خروج همواره وجود داشته و بخش جدانشدنی از امر بازار است؛ اما در شکل غیر کرونایی، بازار نقشی در حذف کردن جوان ندارد. این خود کروناست که نیروی جوان را حذف می‌کند و در این مسیر سیاستگذار نیز دخیل می‌شود. بدون داشتن برنامه روشنی برای تئاتر والبتنه منفعل بودن نسبت به تلاطمات تعطیلی، محصول کار ایجاد یک شکاف نسلی است. یعنی جایی که روال طبیعی انتقال تئاتر از نسلی به نسل دیگر دچار گسست می‌شود و این گسست در تمام صورت‌های ممکن خودش را عیان می‌کند. برای مثال گسست در رشد هنری، جذب مخاطب تازه و در نهایت حفظ فاکتورهای نام «کف گیشه»، یعنی نقطه‌ای که در هر زمانی درآمد تئاتر از آن پایین‌تر نمی‌رود.

هر چند چنین مسائلی هیچ‌گاه به صورت مشخص تعریف نشده است و ما دسترسی به آمار و ارقامی از وضعیت فروش تئاتر ایران حداقل در یک دهه اخیر - که فروش بلیت تئاتر به صورت الکترونیکی صورت گرفته است - نداریم؛ اما بر حسب تجربه می‌توان فهمید تئاتر با شرایط کنونی منهدم خواهد شد. چرایی ماجرا به رابطه ارگانیک تئاتر و سینما بازمی‌گردد. هر گاه سینما مخاطب داشته باشد؛ تئاتر هم رونق پیدا

این روزها تئاتر هم برای بقا به دستگاه و نتیلاتور نیاز دارد؛ البته از نوع انسانی آن!
تئاتری‌های جوان؛ قربانی زمان و مکان

بخش چشمگیری از تئاتر به تلویزیون و سینما کوچیده است. شبکه‌های تلویزیونی برای تئاتری‌ها به فهرستی از آشنایان تقلیل می‌یابد. کوچ عصر کرونایرانی به باز یگران خلاصه نشده است. این بار نویسنده و عوامل فنی را هم شامل شده است. حتی کارگردانان تئاتر به صرافت تولید فیلم افتاده‌اند. وسوسه ساختن فیلم و کندن از تئاتر به یک فصل مشترک بدل شده است. جشنواره فیلم فجر را مرور کنیم می‌توان دید حیات نصفونیمه سینمای ۱۳۹۹ چگونه به حضور تئاتری‌ها گره خورده بود.

در چنین شرایطی برای بقای پز فرهنگی دولت، تئاتر نیاز به اکسیر دارد. اکسیری که حتی شده برای دقایقی نفس‌این هنر را حفظ کند. انگار در وضعیت کرونا زده مملکت، نیاز است تئاتر هم زیر دستگاه و نتیلاتور می‌رود تا امر گش به تعویق بیفتد. این دستگاه امامنطالیسی نیست؛ بلکه انسانی است. انرژی از برق شهری تأمین نمی‌شود، از شور جوانی حاصل می‌شود. این روزها که تئاتر بازگشایی شده است و شرایط سیاسی کشور طالب نوعی ثبات در عرصه‌های شغلی است، نزدیک به ۲۰

هنری دست‌وپاگیر که جز در دسرهای مطبوعاتی و شکایت‌های افشار نسبت به محتوا و فرم‌شان، چیز دیگری ندارد. پس همان بهتر که نباشد؛ با این حال تئاتر ویرین فرهنگی جامعه است. این شعار همه وزرای دولت‌های آمده و رفته است. تصویری برآمده از غرب که برای درک بهتر وضعیت فرهنگی یک جامعه بهتر است پای تماشای تئاتر نشینیم. لذا دولت‌مرد با همین باور تلاش می‌کند تئاتر را زنده نگاه دارد تا حداقل تصویر از ثبات ارائه دهد. یک قمار در بدترین وضعیت اقتصادی سه دهه اخیر کشور، جایی که برای دولت‌مردانش - با توجه به بودجه ۱۴۰۰ - فرهنگ اولویت نیست. نمونه این قمار جشنواره تئاتر فجر بود. در حالی که تئاتر تعطیل بود جشنواره فجر به عنوان آخرین ایستگاه خودنمایی دولت در عرصه تئاتر بر گزار می‌شود و اهمیت ندارد جشنواره چه آورده‌ای داشته باشد. جشنواره باید بر گزار شود تا آن ویرتین فرهنگی اسطوره‌ای عملی شود. در چنین وضعیت پیچیده‌ای حرف‌های هاشمی‌تقی‌په آمدن روی صحنه ندارند. در همین بزنگاه تعطیلی تئاتر

احسان زور عالم

از زمان شیوع کرونا، سالن‌های تئاتر سهار به دستور مقام مسئول - در اینجا ستاد ملی کرونا - تعطیل شده است. تعطیلی‌های مکرر در ساده‌ترین شکل ممکن عاملی برای ریزش مخاطب شده‌اند. ریزش مخاطب آغاز دومینویی است که در مسیر خود مدام بازگشت هنرمند تئاتر به سالن می‌شود. همان مانعی که به عاملی برای مشروعیت‌زدایی تئاتر آنلاین می‌شود؛ این بار به عامل بازدارنده تولید می‌شود. تعطیلی‌ها مخاطب را از سالن تئاتر دور کرده است. فقدان ثبات هنرمند را برای پذیرش خطر اجرا ترسو می‌کند و مخاطب را برای یافتن اثری متناسب با خواسته خود شکاک. اینها منتهای هراس از مبتلا شدن به کروناست. از زمان شیوع کرونا دولت نسبت به تئاتر نگاه دست‌زلی داشت. از سویی تئاتر را شغلی لازم برای جامعه مبتلا به بیماری نمی‌دانست. وجود تئاتر نفعی برای دولت ندارد و از آن سونفعی برای جامعه.

پرده نقره‌ای

«نان مقدس» در ایتالیا برگزیده شد

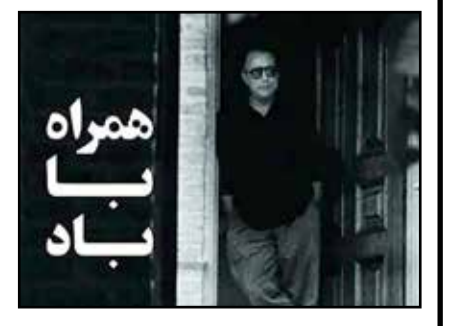
«نان مقدس» ساخته رحیم ذبیحی دو جایزه از شصت و نهمین جشنواره بین‌المللی فیلم «ترنتو» در ایتالیا را به خود اختصاص داد. به گزارش ایسنا، فیلم مستند «نان مقدس» به کارگردانی زنده‌یاد رحیم ذبیحی و به تهیه‌کنندگی تورج اصلانی، جایزه طلایی بهترین فیلم و نیز جایزه صلح و حقوق بشر بخش مسابقه اصلی شصت و نهمین جشنواره بین‌المللی فیلم «ترنتو» در ایتالیا را گرفت. این مستند برای تصاحب این جوایز با ۱۳ فیلم از کشورهای مختلف جهان، از جمله؛ فرانسه، مراکش، سوئیس، ایتالیا، اوگوئه، آلمان، اسپانیا، اوکراین، اتریش، آمریکا، لهستان، بلغارستان، گرینلند، چین و بلژیک به رقابت پرداخت. بخش بین‌المللی این اثر مستند، به عهده شرکت «تصویر گستر الهه پارس» (الی ایمیج) به مدیریت الهه نوبخت است. «آن دلست» از فرانسه، «سینزیا آنجلینی» از ایتالیا، «ماورا دلپرو» از ایتالیا، «امیل هر تلینگ پرونارد» از کشور دانمارک و «ناهوئل اوربا» تهیه‌کننده و مدیر هنری از کشور آرژانتین، اعضای هیئت داوران بخش

رقابتی اصلی جشنواره بین‌المللی فیلم «ترنتو» را تشکیل می‌دادند. شصت و نهمین دوره جشنواره بین‌المللی فیلم «ترنتو» که قدیمی‌ترین رویداد

اولین حضور بین‌المللی «همراه با باد» در ژرژ پمپیدو

فیلم مستند «همراه با باد» اولین حضور بین‌المللی خود را با اکران در مرکز فرهنگی ژرژ پمپیدو آغاز کرد. روابط عمومی مستند «همراه با باد»، نزدیک به پنج سال پس از فوت عباس کیارستمی مرکز فرهنگی ژرژ پمپیدو و کمپانی mk2 بزگداشتی استثنایی و ویژه به این فیلمساز بزرگ ایرانی برنده جایزه نخل طلای کن اختصاص داده است. این نمایشگاه منحصر به فرد با

همراه با باد

بین‌المللی خود را در این مراسم آغاز کرده که اکران آن در مرکز ژرژ پمپیدو در تاریخ ۱۸ ژوئن مصادف با ۲۸ خرداد ماه سال جاری ساعت ۲۰ است. لازم به ذکر است که حق پخش این فیلم در فرانسه به کمپانی mk2 واگذار شده که همراه با پکیج کامل فیلم‌های عباس کیارستمی توسط این کمپانی پخش می‌شود. پخش بین‌المللی این فیلم به عهده شرکت Dreamlandfilms به مدیریت نسرین میرشباب است.